

Num. 35

Barcelona 27 de Janer de 1900

10 cents.

Pèl & Ploma

Avuntamiento de Madrid
Capet d'estudi

L'Exposició anyal de Can Parés

Quan un carro ple de sorra està mal tancat, amb els troncs del camí va perdent-ne, fins que a l'arribar a peu d'obra s troba l vehicul mig buit.—Am la pintura barcelonina passa quelcom de semblant: exposicioneta aquí; exposicioneta enllà; exhibició del circol A, del circol B, i així van semblant-se ls estudis i quadros, fins que a l'arribar una exposició un xic seria no hi ha pasta pera fer-la interessant.

Ademés, quasi els mateixos noms se veuen en totes, i no hi ha pas justificació prou seria pera tanta exhibició i canvis de lloc. Els esforços de cada exposicioneta estronquen les forces pera quan ve una ocasió important, i així en un any havem tingut mitja dotzena d'exposicions col·lectives, sense que cap hagi revelat res de nou ni deixat un record de durada. En cambi, ni tindrem l'Exposició de Belles Arts que ns corresponia, ni l paper dels pintors catalans a l'Exposició de París serà l que deuria esser.

Perxò l'exposició de Can Parés, que podria esser escullida, és solament el carro de sorra que arriba mig buit a peu d'obra.

A Can Parés hi han una pila de quadros exposats, molts d'entre ells deguts a pintors que n saben i que per aquest sol fet no pot dir-se que estiguin malament; més l'esperit del espectador, al contemplar-los, se queda tant oprimat com si n'estiguesin, per esser troços arrencats a prec, de la mansa feina corrent, en un medi artistic ensopit.

Entre l conjunt d'obres que se sostenen despunta un paisatge den Mir sobre motius del Laberinte. L'aristocràcia d'aquells jardins, cuidadosament respectats en la seva vella raça d'arbres nobles, se mira en les aigües remogudes per la brisa de la nit, jocs de llum vivaient colorits i pintats per en Mir amb una llibertat de pincell de mestre.

Séns dubte és l'obra interessant de l'Exposició, i encara que ocupi un lloc secundari, els ulls que saben veure ja la posen allí on se deu.

Per lo demés, el paisatge a l'Exposició Parés se manté a molta més alçada que la figura, sobre la que en general hi hauria tant que dir, que val més no començar, perque ls defectes deuen buscar-se en obres bones i no en coses de poc més o menys. Am tot, és precis fer notar la quantitat de figures que cauen pel pes dels caps excessivament grossos, sense contar uns deliciosos *cabezudos* a cavall, que són capaços de retornar al misantrop més ensopit. L'única excepció devem fer-la en favor de la senyoreta Lluïsa Vidal, que per fi abandona l'indiferent correcció d'abans pera pintar amb una frescor més lliure, am la que ha obtingut l'imatge de la seva germana, acostant-se més que mai a la bona pintura.

Seguint amb el paisatge, hi ha una senzilla tela den Galwey, amb uns arbres que mantenen el saber fer de sempre. L'Urgell ha enviat un paisatge gros, del mateix sentiment, però de diferent aspecte que ls innombrables exposats durant sa llarga carrera i que tant senyalat lloc li senyalaren en la pintura catalana quan aquesta s despertà.

Hi han, ademés, dos estudis de paisatge den Vilallonga que tradueixen personalment el sentiment suau que la celstia de la nit produeix davant de la Naturalesa.

Tant per aquestes obres com per la discreció de les demés, pot donar-se per content en Parés, organisant aquesta Exposició, quan oficialment sols s'en desorganisen.

El doctor Robert

Publiquem avui el dibuix que representa l doctor Robert, perque Barcelona està plena de malalts; malalts del cos i de l'esperit, que pera amdues malalties ha sigut bon metge l'ex-batlle de Barcelona.

Insistir sobre l seu valer, com a home de ciència, fóra sortir-nos del circol en que s mouen les nostres idees; més sí que cal dir el lloc que en el nostre concepte ocupa l doctor Robert en Medecina. Pera nosaltres i pera molts altres hi han dugues classes de metges: de primer, els que am molta suor i a cópia de temps arrenquen dels centres oficials un paper ple de segells i de firmes, que és la llicenciatura; alguns fins arriben a un altre

paper am més segells i més firmes, que és el doctorat. D'esser metges tant sels en dona, com d'esser advocats, arquitectes o enginyers. Lo que volen és una *carrera* que vesteixi i anar-la exercint buidant lo poc après, fins a quedar-se endarrerits dels progressos que hagi fet la materia mig estudiada. Aquests metges són els manobres de la Medecina, fent-ho tot d'esma, segons diu tal autor, plana tal, volum tants.

Venen després els escassos metges que s'estimen el seu ofici com un Art, que mai creuen saber-ne prou, que en cada cas sofreixen una forta discussió de coneixements vells i nous, i que eternalment estudiarien si eternal fos la seva vida. Aquests són els Artistes de la Medecina, i el doctor Robert n'és a Barcelona un dels més grossos.

Ademés, el seu passatge per l'Administració de la cosa pública deixà l record de la llum intel·ligent que portà a la mesquina Casa-Gran de Barcelona, i això sols ja faria plausible la publicació de l'artistic dibuix den Casas.

Ignacio Zuloaga

Traduim de la gran revista artistica *L'art décoratif*, que s publica a París, lo que diu den Zuloaga, *refusat*, pel docte jurat d'admissió, a la secció espanyola de Belles Arts, de l'Exposició de París: «El paper d'Espanya dintre l'art, tant gloriós en els sigles XVI i XVII, s'ha esborrat singularment, desde Goya. No perque l'Espanya no tingui artistes: els pintors, sobre tot, hi abunden quasi tant com a Italia, i entre ells n'hi han de molt habils, com en Benlliure i en Pradilla, quin renom, molt gran en la seva terra, n'ha rebassat les fites. Més en va s buscaria en les llurs obres cap rastre d'aquella gran pintura dels Velázquez, dels Ribera i dels Zurbarán, que dominaren els artistes del món sencer, com el poder dels Reis d'Espanya dominava l dels altres sobirans. El seu talent s'anemí en la massa estreta presó d'una tradició preciosa sens dubte, més en la que la marxa dels sigles ha rosegat poc a poc el principi de la vida; i lo que fou sobri fet pels predecessors, no és més que banal fet per ells.

«Fet estrany! Sembla que sigui a la França que l'últim dels grans pintors espanyols, Goya, i hagi deixat la seva herencia. En l'obra d'aquest gran artista tragué el principi de la renovació de l'Art en Manet, que l prengué com a mestre. La gran concepció de l'impressionisme ha nascut a França, més se nodrí de l'esperit espanyol, el qui li donà vida.

«Avui l'Espanya s desperta. Començen a brollar artistes que han sentit que un gran país no pot enterrar-se en la mortalla del passat. Dos o tres d'aquests homes nous han vingut a París demanant la consagració del seu talent, i un d'ells, en Zuloaga, s'ha revelat de sobte, per un cop d'esclat. El seu quadre del *Saló* de 1899, modestament titulat *portraits*, fou immediatament adquirit per l'Estat, i figura avui al Museu del Luxemburg.

«En Zuloaga deriva també de Goya. Pinta a grans pinzellades, factura més apropiada que l'antiga a les necessitats dels nostres nervis, a les exigencies d'una humanitat massa activa i vivint d'una vida massa intensa, pera extasiar-se encara davant les petiteses de la pintura llepada. Hi ha entre ell i Goya una gran analogia de temperament i de concepte, sense que s pugui dir que la personalitat se fongui am la del gran model. Menys enlluernador i verbós, diu més veritats i té l gust més refinat. Té la mateixa sinceritat, am menys poder pera traduir-ho.

«En Zuloaga, ademés d'esser un excel·lent pintor, ha dibuixat estampes extremament interessants. Un dels millors aiguas-forts és el publicat ultimament en l'album *Germinat*. L'artista hi demostra una gran delicadesa de dibuix al servei d'una composició que és ben bé de la seva terra, am tot i esser-ne independent.—J. MEIER-GRAEFE.»

Fins aquí *L'art décoratif*. Nosaltres podem afegir com a comentari que el nostre estimat company, de qui s fa tant cas a París, està tant satisfet d'haver sigut refusat pel triunvirat de la secció espanyola, que pensa aprofitar l'ocasió pera no exposar mai més en cap secció ni exposició espanyola, segons ens diu en carta que tenim a la vista, quins ènergies i sincers termes no ns atrevim a estampar. Així, com aquí sobra gent que valgui, ja n podem esborrar un altre de la llista.

Exposició R. Pichot

S'ha obert a la sala Hessèle, 13, Rue Laffite, París, l'exposició particular den Ramon Pichot. Se tancarà l 15 del corrent Febrer i en parlarem extensament en algun dels proxims numeros.

Joventut

Sembla que ls redactors de la *Semmana Catalanista* s'han manumitit de l'antipatic germà siamès que ls oprimia fundant un nou semmanari més artistic, baix el suggestiu nom de *Joventut*. Els hi desitgem tanta sort i acert com al seu *tocayo* alemany el *Jugend* de Munich.

Baixes i vuits & nous

Am greu sentiment havem hagut d'inscriure dugues sensibles perdues, provinents de suscriptors que s'havien equivocat de periodic i no se n'han adonat fins que l'Utrillo ha perdut la salut i ells la paciència d'esperar tants retracsos, com si l nostre PEL & PLOMA fos la cotisació de Llotja o la *Mercurielle des Halles*. En cambi, Don Joan Mañé y Flaquer s'ha fet apuntar com suscriptor, i, francament, ens sembla que hi havem guanyat.

Avís molt important

El proxim número que veurà la llum serà l N.º 37, que contindrà un admirable cap den J. L. Pellicer dibuixat per en Casas, un dibuix d'aquell estimat amic, un interessant text degut a la seva ploma... d'escriure i la seva presentació feta per mí, que l conec molt i de temps.

En quant al N.º 36, sortirà tant aviat com se pugui, perquè és l'extraordinari, quina confecció s'ha vist absolutament paralitzada durant la meua malaltia i la més recent den Joseph Thomas, quin restabliment esperem pera treure-ns del davant el número d'Hivern, abans de que vingui l'Estiu.

Avís aux abonnés étrangers

Le prochain numéro sera le 37.me, le 36.me ayant souffert des retards dus à l'épidémie d'Influenza et à la guerre anglo-boer, puisque nous attendons de la poudre d'or venant du sud-africain. En somme, le N.º 36.me paraîtra très irrégulièrement. Nous tâcherons d'en annoncer la date dans un numéro précédent.

Men alegre

Se troba perfectament guarit i en disposició d'engreixar el nostre estimadíssim amic i company indivisible en Miquel Utrillo (servidor). Ens prega que donguem les gracies, de primer, als que han preguntat per ell durant la suspensió de garanties sanitàses, i, en segon lloc, als molts parents i amics que, no preguntant per ell, han contribuït a disminuir el mareig natural en tota casa de malalt. Tot seguit ha continuat cuidant-se del PEL & PLOMA, solament que s va més depressa anant pel món que no pas desde l llit. Ara, desde l N.º 37 sortirem amb inconcebible puntualitat... si hi sortim.

Noves publicacions rebudes

Gallia.—Revista mensual que s publica a Tolouse. Director, M. Touny-Lérys. Número, cinquanta centims. Suscripció a l'estranger, deu francs. És la publicació dels que, escrivint en francès, protesten de l'acapament de París.

La Alhambra.—Revista quinzenal, que s publica a Granada.—Ve a esser l'orgue del celebre aplec de joves escriptors de la *fuenta del Avellano*, de la que n fou l'ànima l misteriós amic desaparegut l'Àngel Ganivet. *La Alhambra* és una revista regional andalusà, i n'és director l'estimat amic en Francisco de Paula Vallador. A Barcelona la suscripció costa tres pessetes trimestre.

Vida y Arte.—Amb aquest titol acaba de veure la llum a Madrid una revista quinzenal de molt bona intenció. Entre ls dibuixos hi han massa fotografies sense solta. L'any de suscripció costa cinc pessetes aquí.

La Terre Nouvelle.—Revista social d'art, literatura i etica. Es mensual i veu la llum a Lyon (França). Un any a l'estranger costa 6 francs.

NOTA.—Els clixés del present número han sigut fets per la casa J. THOMAS, 375, carrer de Mallorca.

Tipografia «L'AVENÇ»: Ronda de l'Universitat, 20, Barcelona. — Telefon 115

QUATRE GATS

PERE ROMEU

Montesión, Barcelona

Se serveix beure i menjar a totes hores

Ayuntamiento de Madrid

Pèl & Ploma ♦ Semmanari a 10 centims

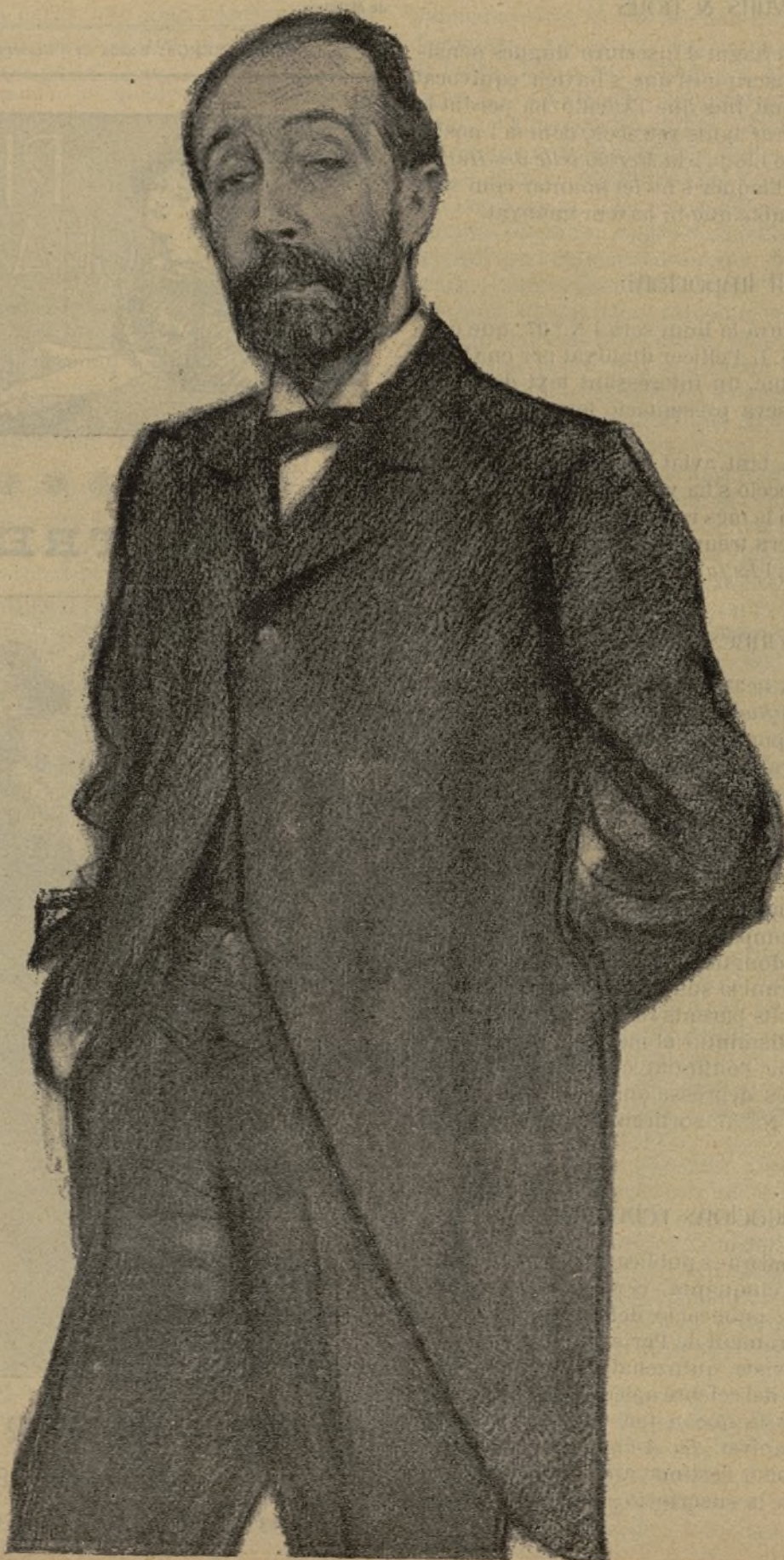
Dibuixat per R. CASAS ★ ADMINISTRACIÓ: 6, Passeig de Gracia, GRACIA-BARCELONA ★ Escrit per M. UTRILLO

SUSCRIPCIÓ

Barcelona, limits actuals, un any, 5 ptes. ● Resto de España, un año, 6 ptas. ● Union postale universelle, un an, 7'50 fr.

Tots els subscriptors tenen dret al cartell anunciador.

Números atrassats, 25 centims

Ayuntamiento de Madrid
Doctor Bartomeu Robert